

CARUSELUL CUVINTELOR

ȘCOALA
"DIMITRIU ZAMFIRESCU"
FOCSANI

FOCSANI

ANUL II, Nr. 5, MARTIE 2013

*Revistă bisemestrială
Anul II, Nr. 5, Martie 2013*

**ISSN 2285-2069
ISSN-L = 2285-2069**

Profesori coordonatori :

Iulia Prescornițoiu

Anișoara Pițu

Petria Dolia

Colaboratori:

prof. Petrița Bîlbîe

prof. Mihaela Paula Ioan

prof. Gheorghe Zaiț

prof. Daniela Sporea

prof. Marinela Soare

Emanuel Sandu, student

Corectura:

prof. Anișoara Pițu

Tehnoredactare și grafică:

prof. înv. Petria Dolia

**Mulțumim pentru desenele trimise
de elevii:**

Daniela Vasile

Teodora Anghel

Elena Iaru

Oana Stoican

Monica Mocanu

Andreea Opincariu

Gabriel Bădică

Roxana Teodorescu

Alexandra Modrogeanu

Andy Cuconoiu

**Mulțumim pentru fotografiile
trimise de:**

Petrița Bîlbîe

Mihaela Paula Ioan

Daniela Sporea

Emanuel Sandu

Număr tematic - *ARTĂ ȘI JOC*

Editorial

Școlile publice din Gwinnett- o școală care nu e decât arta școlii, fără joc

Prof. înv. Petria Dolia
Șc. "D. Zamfirescu" Focșani

În iunie-iulie 2011, atunci când am fost în vizită la niște prieteni din Atlanta, capitala statului Georgia din USA, am avut ocazia de a intra într-o școală din această țară, *țara tuturor posibilităților*. Informațiile din acest material vă vor ajuta să înțelegeți sistemul de învățământ și cerințele lui pentru copiii care frecventează școlile din Statele Unite. Școlile publice sunt gratuite pentru toți elevii.

Organizarea școlilor:

Școala elementară : clasele I – V;

Școala gimnazială: clasele VI- VIII;

Liceul: clasele IX- XII

Toți copiii care au împlinit vârsta de 5 ani până la 1 septembrie pot începe grădinița. Copiii care au împlinit 6 ani până la 1 septembrie pot fi înscriși în clasa I. Toți copiii între 6 și 16 ani au

obligația prin lege să frecventeze școala.

Calendarul școlilor publice din Gwinnett are o listă cu zilele de școală și zilele de vacanță. Cele mai multe zile de vacanță sunt aceleași pentru toate școlile publice, dar este la latitudinea școlii să aleagă care dintre sărbătorile oficiale vor fi zile libere pentru elevii săi.

Frecvența elevilor

Elevii vin la școală la timp și stau până la terminarea orelor. Întârzierea produce tulburări în procesul de învățământ și are un impact negativ în situația la învățatură a elevului. Ei sunt scuzați de la școală pe baza următoarelor motive: situație de boală, boală gravă sau moarte în familia lui, citație judecătorească, sărbători religioase, când venitul la școală pune în pericol sănătatea sau siguranța elevului. Dacă elevul trebuie să plece de la școală mai devreme, părintele trebuie să vină la secretariatul școlii. Părinții trebuie să aibă asupra lor actul de identitate. Elevii pot părăsi școala numai cu persoanele care au fost înregistrate pe cardul de înregistrare la școală.

Zilele când școala e închisă

În zilele cu zăpadă, gheață sau temperaturi extrem de scăzute dimineata devreme, părinții vor trebui să asculte posturile de radio sau televiziune locale sau din metro-Atlanta. Închiderea școlii se anunță de obicei începând de la ora 6 dimineata. Dacă vremea rea începe în timpul zilei de școală, părinții vor trebui să asculte posturile de radio sau TV pentru a afla ora de terminare a cursurilor, mai devreme decât de obicei. Părinții sunt rugați să nu sune la școală.

Autobuzele de școală asigură transportul gratuit al elevilor la școală și înapoi acasă. Școala va comunica părinților numărul autobuzului, locul și ora de plecare dimineața și la întoarcere. Din motive de siguranță, copilul trebuie să respecte cu strictețe toate regulile. Acestea se găsesc în foaia Călătorului cu autobuzul.

Elevii care sunt transportați la școală cu mașina personală, nu vor fi aduși mai devreme de ora stabilită de către conducerea școlii și nu vor fi luați mai târziu de ora stabilită de școală. Dacă o mașină e parcată pe banda autobuzelor sau în

zona de parcare interzisă, mașina va fi remorcată sau șoferul va fi amendat.

Prânzul la școală

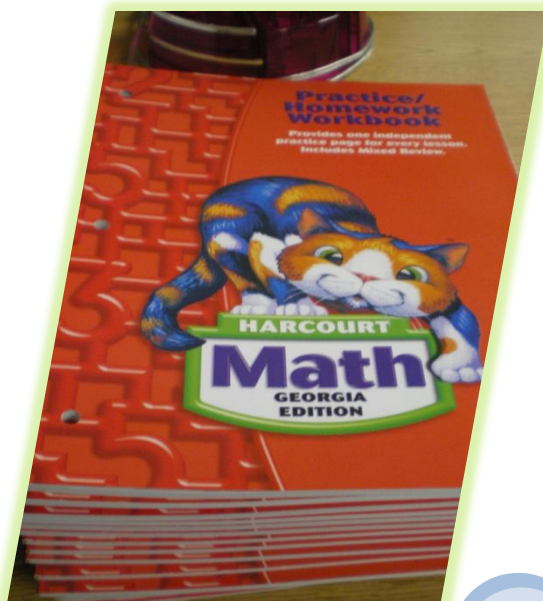
Fiecare școală are sală de mese. Copilul poate să-și aducă prânzul de acasă sau poate să-l cumpere de la școală. Pentru familiile cu un venit mic, copiii vor beneficia de prânz gratuit sau cu preț redus. Uneori copilul, poate

uita să-și aducă banii de prânz sau prânzul de acasă. În acest caz școala va asigura prânzul copilului. Această procedură se numește “prânz pe datorie”. Fiecare școală are regulile ei de a asigura prânzul și a ține socoteala cine și cât trebuie să plătească mai târziu.

Rechizitele școlare

Copiii vor avea nevoie de creioane și hârtie de scris. Unii profesori cer elevilor diferite lucruri specifice materiei. În acest caz profesorul va furniza elevului o listă cu obiectele necesare.

Fișa medicală a elevului trebuie completată în fiecare an pentru fiecare

elev. Școala folosește fișa medicală a elevului pentru a contacta părinții în caz de urgență. Pe fișa medicală sunt trecute toate cazurile de boală speciale ale elevului sau dacă este alergic la unele mâncări, înțepături de insecte sau anumite medicamente.

Excursiile în grup sau excursiile cu clasa se organizează pentru ca elevii să-și îmbogățească cunoștințele într-un anumit domeniu de învățământ. Profesorii vor trimite acasă o notă despre excursie pe care părinții vor trebui s-o semneze. Dacă un părinte nu-și lasă copilul în excursie, el va trebui să stea la

școală cu un profesor. Dacă un copil nu-și poate plăti excursia, școala va putea aranja costul excursiei, în situații speciale.

Codul de îmbrăcăminte al elevului

Purtarea unor haine sau îmbrăcăminte sumară care ar putea produce perturbări în procesul de învățământ al altor elevi sau articole de îmbrăcăminte cu inscripții ofensatoare și/sau modele care fac publicitate drogurilor sau băuturilor alcoolice nu se vor tolera în școală. Unele școli nu permit purtarea pălăriilor în școală.

Personalul din școală

Directorul prezidează toate activitățile școlii. Se ocupă de toate problemele grave care n-au putut fi rezolvate de profesori sau directorul adjunct.

Directorul adjunct răspunde la întrebările părinților în legătură cu nivelul clasei sau programele școlare. Se ocupă cu disciplina.

Profesorul predă lecțiile la elevi. Comunică cu părinții situația școlară a elevilor.

Consilierul ajută elevii în legătură cu problemele de școală și de familie. Elevii sau părinții pot să se înscrie în audiență la consilier.

Asistenta medicală distribuie medicamentele trimise de părinți în timpul școlii. Oferă

asistență elevilor care se îmbolnăvesc la școală.

Informații pentru școala elementară

Elevii din clasa I sunt notați prin raportare la AKS (*un ansamblu de cunoștințe standard validate de Bordul de Educație, care stau la baza predării și notării elevilor în școlile publice din Gwinnett*) prin următoarea scală de notare la materiile de învățământ: efort, conduită, deprinderi de muncă, desen, muzică, cunoștințe despre igienă, educație fizică și scriere:

S+ peste limita standard

N are nevoie de îmbunătățire

S satisfăcător

U nesatisfăcător

Notarea elevilor din cls. II la V

Notele care reflectă progresul elevului în conformitate cu cerințele AKS se acordă după următoarea scală:

peste 90 **A** Excelent

80-89 **B** Deasupra limitei medii

74-79 **C** Limita medie

70-73 **D** Sub limita medie

sub 70 **U** Nesatisfăcător

Notele pentru ariile speciale ca: efort, desen, educație fizică, scriere, igienă, comportare și deprinderi de muncă se raportează după scala scrisă mai sus, pentru clasa I.

Ședințele cu părinții/ zilele când elevii au program scurt

E important ca profesorii să comunice cu părinții pentru buna desfășurare a procesului de învățământ. Dacă sunt probleme, părinții sunt rugați să scrie un bilet sau să sune la școală pentru o discuție cu profesorul.

De două ori pe an, în noiembrie și în februarie, școlile elementare și gimnaziale au zile speciale pentru ședințele cu părinții. În aceste zile, elevii pleacă de la școală cu două ore și jumătate mai devreme decât de obicei. Scopul ședințelor e să facă cunoscut progresul general al elevului în școală.

PAGINA INVITAȚILOR

*Activitatea publică a regelui Mihai I între 1940–1944
sau arta de a juca istoria*

Prof. Petrița Bîlbîe,
Colegiul Tehnic „Dimitrie Ghika” Comănești, jud. Bacău

Analizând cele mai importante lucrări de sinteză ale istoriografiei postdecembriste, constatăm că referirile la regele Mihai I și la rolul său în această perioadă sunt foarte puține. Aceste mențiuni tangențiale se datorează lipsei cvasitotale a tânărului rege din viața politică și publică în general. Doar lucrarea lui Ivor Porter și interviurile luate de Liviu Vălenaș regelui Mihai largesc într-o anumită măsură orizontul de informații și scot la iveală aspecte neabordate de alți autori în această privință.

Restricțiile impuse de Conducătorul statului în privința rolului monarhiei în viața politică a României au făcut ca activitatea publică a regelui Mihai I să fie foarte restrânsă. Mihai a trebuit să-și stabilească reședința la Sinaia, unde i s-a fixat un program de activitate care viza o pregătire intelectuală de nivel universitar. Prin modificarea Statutului Casei Regale era împiedicată participarea suveranului și a colaboratorilor săi la activități publice fără aprobarea conducătorului statului. Vizitele lui Mihai la București se făceau numai când era „convocat” de Ion Antonescu.

Pe 23 noiembrie 1940, Ion Antonescu a semnat actul de aderare a României la Pactul Tripartit, ceea ce însemna înglobarea țării în blocul politico-militar al statelor aflate sub

hegemonia Germaniei.¹ Deși Carol al II-lea nu mai era regele României, se poate spune că acest moment a reprezentat punctul culminant, dar și rezultatul firesc al politicii externe a lui Carol

inițiate încă din 1936.² Cu acest prilej, între Adolf Hitler și regele Mihai a avut loc un schimb de telegrame oficiale, la fel și între suveranul român și regele Italiei, Victor Emanuel al III-lea.³

Regele și Regina-Mamă erau deseori obligați să participe la dejunuri oficiale, unde erau invitați diverși reprezentanți diplomatici. Purtarea lui Ion Antonescu era de multe ori neprotocolară față de rege și mama sa. O astfel de întâlnire s-a petrecut pe 20 februarie 1941, la scurtă vreme după înfrângerea rebeliunii legionare din ianuarie, la dejunul oferit pentru noul ministru plenipotențiar german, baronul Manfred von Killinger.⁴

Cu ocazia întrevederii din 12 iunie 1941, Hitler i-a prezentat generalului Ion Antonescu planul de atac al Germaniei împotriva U.R.S.S., iar câteva zile mai târziu îi prezenta, printr-o telegramă, dorințele sale față de misiunea generalului și a armatei române în prima etapă în realizarea acestui plan.⁵ Deși nu i s-a cerut în mod direct colaborarea României, Antonescu a spus că dorea să participe la război din prima zi împotriva rușilor, mai ales că națiunea și armata română suferiseră o traumă în vara anului 1940, atunci când au fost cedate fără luptă regiuni mari din teritoriul național. Epoleții militarilor erau, după cum spunea conducătorul statului român, acoperiți de rușine.⁶

Pe 22 iunie 1941, armata română primea ordinul de zi de la conducătorul statului, generalul Ion Antonescu, care începea astfel: „Ostași, Vă ordon: Treceți Prutul!”,⁷ iar România intra în al doilea război mondial mai nepregătită decât intrase în primul război mondial, în 1916. Noul război era unul al tancurilor și avioanelor, în primul rând. Armata română era slab echipată cu blindate, iar aviația, deși avea un personal bine pregătit, nu corespundea exigențelor războiului.

¹ Antonescu – Hitler. *Corespondență și întâlniri inedite (1940-1944)*, vol.I, Ed. Cozia, București, 1991, 53-55

² Rebecca Haynes, *Politica României față de Germania între 1936 și 1940*, Polirom, 2003, p.10

³ Gheorghe Buzatu, Bogdan Ștefanachi, *Istoria românilor în timpul celor 4 regi (1866 – 1947)*, vol. IV, Editura Tipo Moldova, Iași, 2010, p.20-21, Keith Hitchins, *România, 1866 – 1947*, Editura Humanitas, București, 1998, p.453

⁴ Ivor Porter, *Mihai I al României. Regele și țara*, Editura Alfa, București, 2007, p.67

⁵ Antonescu – Hitler. *Corespondență și întâlniri inedite (1940-1944)*, vol.I, Ed. Cozia, București, 1991, p.107

⁶ Florin Constantiniu, *O istorie sinceră a poporului român*, Editura Univers Enciclopedic, București, 1997, p.398

⁷ Jipa Rotaru, Alexandru Duțu, Florica Dobre, *Campania din est în ordine de zi (1941-1944)*, vol.I, Editura Metropol, 1993, p.26

Regele Mihai nu fusese informat despre intenția lui Ion Antonescu de a scoate România din neutralitate și de a intra în război, alături de Germania. El a aflat de noua situație de la regina – mamă, iar aceasta auzise știrea la BBC. Suveranul i-a telefonat lui Mihai Antonescu, care a confirmat știrea, și l-a întrebat totodată de ce nu a fost și el informat. Răspunsul lui Mihai Antonescu, care a spus că regele putea să afle din jurnale, ilustrează perfect situația monarhului, total marginalizat de Conducătorul statului, ce nu-și lăsa nici măcar o „rezervă” politică în persoana lui Mihai, în cazul în care politica de colaborare cu Germania s-ar fi terminat dezastruos.⁸

Chiar și așa, tânărul rege a considerat că intrarea în război s-a făcut din motive solide, la fel ca mulți oameni politici și fiind în asentimentul majorității românilor. Recuperarea teritoriilor cedate Uniunii Sovietice, în urma notelor ultimative din 26 și 28 iunie 1940, era și dorința sa. Contextul politic și militar creat în Europa după aproape doi ani de la declanșarea războiului, făcuseră din Germania hegemonul acestui continent. România semnase deja Pactul Tripartit și regele girase această aderare, așa că intrarea în război, alături de Germania, era o urmare firească a lucrurilor, iar războiul era considerat unul „sfânt”.⁹

Ion Antonescu a angajat în această campanie grosul armatei sale – 12 divizii de infanterie, o divizie de blindate, 6 brigăzi speciale, 672 de avioane, dar cea mai serioasă deficiență a armatei române era lipsa artileriei și existența unui număr prea mic de tancuri. Ofensiva generală pe frontul românesc s-a declanșat doar la 2 iulie, iar la mijlocul lunii iulie, forțele românești și germane atinseseră Nistrul Superior și Mijlociu.¹⁰

În aceste condiții de război, o altă componentă a activității publice a regelui în acești ani o reprezintă vizitele sale pe front, după intrarea României în război alături de Germania, împotriva URSS, la 22 iunie 1941. Antonescu l-a invitat pe suveran să-l însoțească pentru prima dată pe front după aproape trei săptămâni de la trecerea Prutului de către armatele române, pentru recucerirea Basarabiei și nordului Bucovinei. Prima confruntare cu realitățile dure ale frontului a reprezentat o experiență zguduitoare pentru tânărul monarh. Timp de o oră regele a urmărit cu binoclul, alături de Antonescu, soldații români care înaintau și erau secerați de artileria inamică. Regina Elena nota în jurnalul ei că soldații români mor pe capete din cauza lipsei de organizare, de instrucție și a spitalelor de campanie.

⁸ Florin Constantiniu, *op.cit.*, p.399

⁹ Keith Hitchins, *op.cit.*, p.465

¹⁰ *Ibidem*, p.466

Până la 26 iulie 1941, Grupul de Armate «Antonescu» a recucerit Basarabia și nordul Bucovinei, prilej cu care regele a rostit o alocuțiune la radio, elogiind acțiunea armatei române.

Pe 22 august 1941, regele l-a avansat pe Antonescu la rangul de mareșal, pentru rolul jucat în eliberarea Basarabiei și Nordului Bucovinei.

Dacă recucerirea acestor teritorii s-a făcut în asentimentul majorității românilor, continuarea războiului dincolo de Nistru, conform deciziei lui Antonescu, fără a se consulta cu regele sau alți factori politici, a fost întâmpinată cu ostilitate. Atât regele, cât și unii generali s-au opus, în frunte cu șeful Marelui Stat Major, I. Iacobici.¹¹

Din cauza presiunilor exercitate de militarii de pe front, regele nu și-a mai respectat decizia de a nu fi asociat cu campania dusă dincolo de granițele istorice ale României. Astfel, către sfârșitul lui august 1941, Mihai I a vizitat din nou armata română aflată dincolo de Nistru și a fost din nou îngrozit de condițiile în care luptau soldații.

Ion Antonescu a pregătit o paradă de ziua onomastică a regelui Mihai, de fapt spre a sărbători căderea Odesei, iar suveranul a înțeles foarte bine că mareșalul urmărea reînvierea entuziasmului românilor pentru război. Totuși a participat la paradă, a acceptat ordinul «Mihai Viteazul», oferit de Antonescu, și l-a primit pe mareșalul Keitel. Regele a lăsat să se înțeleagă că singurul lucru care-l interesa la acea paradă era prilejul de a fi alături de soldații și ofițerii săi, de a-i decora și de a le onora drapelele de luptă.

Începea astfel o perioadă de intensă frustrare pentru regele Mihai. Împreună cu Regina – Mamă erau nevoiți să aibă zilnic de-a face cu ofițerii germani – unii militari de carieră plini de decență, alții naziști fanatici.¹²

Chiar dacă activitatea publică a regelui a constat în activități aparent lipsite de o mare însemnătate politică, el a reușit să învețe lucruri noi din fiecare și să se maturizeze rapid, atât pe plan personal cât și pe plan politic. Începea să conștientizeze din ce în ce mai bine situația politică internă și externă a României și să realizeze că va avea de jucat un rol important în contextul evenimentelor următoare.

Mijloacele de propagandă în masă și mai ales presa elogiau, zi de zi, activitatea lui Ion Antonescu. Despre rege se vorbea puțin și în termeni neutri. Astfel, până la jumătatea anului

¹¹ Vlad Georgescu, *Istoria românilor, de la origini până în zilele noastre*, Editura Humanitas, București, 1992, p.233

¹² Ivor Porter, *op. cit.*, p.71-72

1943, presa oficială a publicat 1293 de articole elogioase la adresa lui Ion Antonescu și numai 261 despre regele Mihai.¹³

Mareșalul a aflat că în anturajul regelui se exprima dezacordul față de continuarea războiului dincolo de Nistru și a insistat ca suveranul să-l însoțească într-o nouă vizită pe front, la începutul lui august 1942. A folosit această vizită în scop propagandistic pentru a arăta opiniei publice că regele era pentru continuarea războiului.

Treptat, Mihai I a început să se delimiteze de politica lui Ion Antonescu. În discursul rostit la radio în noaptea Anului Nou 1943, regele arăta: „Urarea ce fac cu acest prilej poporului meu, căruia istoria i-a hărăzit până acum atâtea suferințe, întretăiate doar de rare luminișuri de dreptate, este ca sfârșitul frământărilor sângeroase care sfâșie omenirea să-i aducă consfințirea definitivă a drepturilor sale nepieritoare.” Acest discurs l-a înfuriat pe Manfred von Killinger, care a protestat la președinția Consiliului de Miniștri, crezând că guvernul vrea să oprească participarea României la război alături de Germania.¹⁴

Diferența dintre regele Mihai I care depusese jurământul în septembrie 1940 și același rege care se adresa națiunii la sfârșitul anului 1943 este clară, întrucât anumite calități umane și politice destul de bine conturate sunt vizibile – o atentă alegere a momentului pentru o astfel de declarație și curajul de a afirma drepturile poporului său într-o țară practic aflată sub ocupație germană. În doar trei ani și ținând cont de lipsa unui exercițiu politic real și constant, Mihai devenea vizibil și se arăta lumii ca un suveran veritabil.

¹³ Ioan Scurtu, *Monarhia în România (1866 – 1947)*, Editura Danubius, București, 1991, p.135

¹⁴ *Ibidem*, p.136-137

Focșani – călătorie în timp- sau jocul artei cu timpul

Prof. Mihaela Paula Ioan
Școala Gimnazială Cîrligele, jud. Vrancea

Un articol într-o revistă virtuală ... O invitație neașteptată și o provocare. Provocarea vine în momentul în care trebuie să mă decid ce temă să abordez. O temă de actualitate, care să vină în întâmpinarea așteptărilor cititorilor și în conformitate cu noile tendințe în educație. Mă decid greu. Mi se conturează în minte ideea de a scrie despre urbea noastră. Pentru cunoscători poate părea banal, dar sunt multe amănunte pe care majoritatea nu le cunoaște. Și mai ales elevii noștri. O plimbare la pas prin Focșani cu ochii ațintiți asupra unor clădiri care au rezistat timpului, pe străzi laterale sau centrale ar fi o experiență benefică pentru toți.

Astfel, subiectul nostru îl reprezintă arhitectura urbană din Focșani pe parcursul sec. al XIX-lea și începutul sec. al XX-lea

Examinarea arhitecturii unui oraș ne poate oferi o imagine complexă a istoriei sale, de la cele mai variate domenii de activitate până la domeniul construit. Arhitectura sec. XIX și cea de început de sec. XX a scos în evidență existența în orașe a unui "patriciat urban", alcătuit din meșteșugari și negustori, care a contribuit la afirmarea constructivă a localității respective prin ctitorirea unor lăcașe de cult, a unor ansambluri de locuințe sau a clădirilor cu destinație industrială sau culturală, orașul luând astfel conturul unei așezări moderne.

La definirea aspectului modern au concurat și multele evenimente istorice care au guvernat perioada de timp la care ne referim.

Pentru orașul Focșani, sec. al XIX-lea a fost bogat în astfel de evenimente, marcate și de o puternică manifestare a conștiinței naționale a locuitorilor săi. Este vorba de Revoluția de la 1848 și Unirea Principatelor din 1859, evenimente ce au fost urmate de importante restructurări economice, administrative, care au definit profilul arhitectonic al orașului.

Anul 1859 a împlinit visul unioniștilor focșăneni, legat de unificarea celor două orașe – Focșanii Munteni și Focșanii Moldovei, separate ani de-a rândul de brațul râului Milcov. Referindu-se la acest eveniment, Mihail Kogălniceanu, deputatul orașului

Focșani, rostea la 28 ianuarie 1859, în Adunarea Electivă a Moldovei: ”Numele Milcovului contenească a mai exista în limbajul românesc, Dumnezeu ne-a făcut un singur popor... La Focșani, la Focșani...să serbăm marea sărbătoare Învierea României¹⁵”.

Făurirea statului modern român face din orașul Focșani capitală de județ, amplificându-i funcțiile politico-administrative, ceea ce impune construirea de instituții administrative corespunzătoare. Astfel, Focșaniul sec. XIX a căpătat aspectul unui oraș în plină dezvoltare ca urmare a evoluției sale economice, politice și intelectuale. El și-a schimbat înfățișarea și datorită unor locuitori care, dispunând de bani, dornici să-și etaleze rangul și bogăția, s-au întrecut în construirea unor locuințe elegante, dar și de utilitate publică sau culturală.

Cercetând fondul arhitectonic al orașului, constatăm că multe dintre construcții datează de la finele sec. al XIX-lea și începutul secolului următor. În unele zone, cum ar fi cea centrală, unele clădiri mai recente s-au suprapus peste rețeaua de pivnițe datând din sec. XVII-XVIII sau coexistă alături de clădiri anterioare sec. XIX, în special biserici ctitorite de domni sau dregători autohtoni.

Dacă s-ar evidenția construcțiile din patrimoniul arhitectonic al Focșaniului ar trebui folosit drept criteriu de evaluare destinația inițială a acestora, într-o primă categorie înscriindu-se clădirile cu destinație industrială. Construirea unor astfel de clădiri a fost necesară ca urmare a înfloririi a unor meșteșuguri și a breslelor legate de acestea. O stradă, un cartier, o biserică au primit numele de Tăbăcari, ceea ce demonstrează că din timpuri mai vechi existau în Focșani breslași, care se ocupau cu tăbăcăria, obținând din pieile de cornute, cai, etc. produse de înaltă calitate.¹⁶ Conform statisticelor vremii, tăbăcăriile erau considerate industrii de clasa a III-a. Exemple: fabrica de tăbăcărie construită în 1896 sau clădirea de pe strada Titulescu nr. 11, cunoscută ca Atelierul de croitorie și țesătorie.

O a doua categorie de monumente ar fi clădirile cu destinație administrativă și culturală. La sfârșitul sec. al XIX –lea, Focșaniul reprezenta un centru cultural cu multe personalități și societăți culturale ca: ”Ateneul Milcovul”, ”Milcovul”, ”Liga culturală”, ”Societatea filarmonică”. Este motivul pentru care maiorul Gheorghe Pastia ia inițiativa de a construi Ateneul Popular – o construcție care să adăpostească un muzeu, o bibliotecă și toate aceste societăți culturale.¹⁷

¹⁵ I. Romanoai, *”Date focșănene asupra hotarului și Unirii”*, în *”Milcovia. Revista regională de studii”*, vol.I, an V, Tip. Cartea Putnei, Focșani 1931, p.153-154

¹⁶ „*Monografia județului Putna*”, Tipografia și legătoria de cărți ”Cartea Putnei”, Focșani, 1943, p. 119

¹⁷ Al. N. Rădulescu, „*Călăuza orașului Focșani*”, în *”Milcovia. Revista regională de studii”*, an III, vol. 1-2, Tip. Cartea Putnei, Focșani 1932, p.121

Tot în această perioadă, Focșaniul cunoaște o puternică activitate teatrală susținută de intelectuali și actori pasionați, cum ar fi actorul Ioan Lupescu, care la 1871 construia în Grădina Publică primul Teatru din oraș.¹⁸ Timp de trei decenii, pe scena acestui teatru a funcționat o trupă de operă italiană, condusă de Lucio Vecchi din Milano. În 1906, clădirea a fost declarată insalubră și demolată.

În aceste împrejurări, maiorul focșănean Gheorghe Pastia se adresa Primăriei orașului cu următoarele rânduri: ”Subsemnatul Maior Gh. Pastia...cetățean al acestui oraș în care sunt născut, văzându-l lipsit de una din cele mai importante instituții culturale, adică un teatru: clădirea care ar fi o podoabă a orașului ar contribui mult să înalțe spiritul și sentimentul național al concetățenilor noștri. În acest scop m-am decis să înzestrez orașul cu un asemenea edificiu...un teatru clădit din propriile mele mijloace”.¹⁹ Pentru construcția unui nou teatru maior Gheorghe Pastia a și donat atunci Primăriei orașului suma de 300.000 lei. În ziua de 11 octombrie 1909 s-a pus piatra fundamentală pentru clădirea teatrului, cu care ocazie s-a bătut și o medalie care-l consemna ca autor al proiectului pe C.C. Ciugolea.²⁰ Clădirea începută în 1909 a fost finalizată în anul 1913, când s-a și inaugurat de fapt printr-o serie de manifestări care au durat 3 zile cu spectacole susținute de Teatrul Național din Iași.

Un loc aparte în fondul arhitectonic al orașului îl ocupă construcțiile școlare, în genere construcții funcționale, cu arhitectură de tip clasic sau cu elemente tradiționale specifice stilului românesc.

Până la aplicarea Regulamentului Organic, în Focșani existau școli pe lângă mănăstiri, unde dascălii se ocupau cu predarea scrisului și cititului pentru cei care vroiau să ajungă dascăli și preoți.²¹

După 1832, când se introduce și în Focșani învățământul de stat, încep să se construiască primele școli. Cea mai veche construcție de acest fel este școala de Băieți nr. 2, care s-a zidit între 1840 – 1844. În 1897, s-a deschis pe lângă școală o secție de viticultură cu aplicații practice. Actualmente clădirea aparține Colegiului Național ”Alexandru Ioan Cuza”.

La mijlocul sec. al XIX-lea, făcându-se o statistică privind învățământul din oraș, s-a stabilit că exista o școală armenească cu două clase și 45 de elevi.²²

La finele sec. al XIX-lea sunt amintite două școli armenesti, una de fete și alta de băieți, construite pe proprietatea bisericii armene, în stilul clasic al epocii.²³ Astăzi, clădirile au cu totul altă destinație.

În rândul construcțiilor școlare trebuie inclusă și frumoasa clădire în stil românesc a Colegiului Național ”Unirea”, de pe strada Cezar Bolliac nr. 15. În anul 1889 a început

¹⁸ D. R. Rusu, „*Patrimoniul public și starea economică a județului Putna în cifre și icoane*”, 1934, p. 19

¹⁹ Arhivele Naționale Vrancea, Fond Primăria orașului Focșani, dosar nr. 61/1908, f.1-3

²⁰ C. Cherciu, „*Vrancea și ținutul Putnei. Un secol de istorie. 1820 – 1920*”, Editura Neuron, Focșani, 1995, p. 227

²¹ Al. N. Rădulescu, „*Călăuza orașului Focșani*”, în ”*Milcovia. Revista regională de studii*”, an III, vol. 1-2, Tip. Cartea Putnei, Focșani 1932, p.121

²² D. F. Caian, „*Istoricul orașului Focșani. Scris cu prilejul Jubileului de 40 de ani de domnie al Majestății Sale Regele Carol I*”, Tipografia, Legătoria de cărți și Steriotipia Gh. A. Diaconescu, Focșani 1906, p.134

²³ *Ibidem*, p.144

construcția actualului liceu pe terenul care odată aparținuse mănăstirii ”Sfântul Ioan” din Focșani.²⁴

Patrimoniul construcțiilor școlare s-a completat cu clădirea vechii școli Comerciale, care a fost înființată din inițiativa Camerei de Comerț.

Școlile de fete au luat ființă în urma Legii Instrucțiunii Publice din noiembrie 1864. La Focșani, un grup de profesori ai Liceului Unirea au înființat în 1889 o Școală Secundară de Fete, ceea ce a impus construcția unei școli în care să-și desfășoare activitatea, dar inaugurarea clădirii s-a făcut abia în 1931, în prezența marelui istoric Nicolae Iorga.

Din categoria construcțiilor cu destinație comercială trebuie amintite cele din zona centrului vechi al orașului, așa numita Piața Moldovei și cele mai multe înșiruite de o parte și de alta a străzii Mari a Unirii. Erau clădiri tip dughene, cu parter și etaj, adaptate pentru mai multe necesități: spațiu comercial, de lucru, depozite și locuințe, construite în stilul sec. al XIX-lea, cu decorații eclectice sau neoclasic, cu chenare, cu balcoane din fier forjat.

Valoroase sunt și clădirile cu destinație rezidențială, care au aparținut unor mari proprietari: bancheri, comercianți, personalități ale culturii și științei, construcții realizate la finele veacului al XIX-lea și până la primul război mondial, în stilurile epocii (eclectic sau neoclasic), ce imprima orașului un caracter occidental. Dacă până în sec. al XIX-lea era valabilă afirmația referitoare la aspectul de sat ce caracteriza orașele din Moldova și Țara Românească, din această perioadă înfățișarea acestor orașe se schimbă, îmbogățindu-și aspectul arhitectonic. Interesant este pentru Focșani, faptul că multe dintre locuințe au fost construite de meșteșugari, ele fiind grupate în anumite cartiere și străzi care primesc numele meșteșugurilor respective: cartierul și strada Tăbăcari, Săpunari. Clădiri modeste ca decor, având cerdace sau pridvoare, continuând arhitectura tradițională românească au suferit de-a lungul timpului modificări sau au fost demolate, înlocuindu-se cu construcții moderne. Exemple: o construcție din cartierul Tăbăcari, pe strada cu același nume la numărul 40, Casa Apostoleanu (unde au fost găzduiți Regele Carol I și Ferdinand I în 1912 și unde a fost semnat Armistițiul de la Focșani dintre România și Puterile Centrale în 1917).

Pe Cuza Vodă, la numărul 41, Casa Șelaru este cea în care a locuit căpitanul Leon Cracalia care a participat la Războiul de Independență din 1877 – 1878.

Pe strada Simion Bărnuțiu se află casa în care s-a născut și a crescut o altă personalitate a ingineriei românești, Anghel Saligny.

Clădiri ce conservă stilul eclectic cu elemente baroce sunt grupate în zona de pe strada Gării, fosta stradă Armenească, construită de armeni. Două dintre ele adăpostesc Muzeul Vrancei și Școala de Arte și Meserii.

Nu putem încheia periplul arhitectural al Focșaniului fără a aminti de construcțiile de cult, multe dintre acestea fiind construite în sec. al XIX –lea. În perioada amintită s-au ridicat cinci biserici de zid, construite și întreținute de enoriași. Se adaugă și construcțiile aparținând unor etnii ca Sinagoga Israelită, zidită în 1868 de comunitatea evreilor.

²⁴ C. Cherciu, *op.cit.* p. 125

PAGINA PROFESORULUI

TO READ IS TO GROW

sau deplina identitate între artă și joc

Proiect multilateral-Comenius –Spania - Gran Canaria - Aguimes

11 – 16 decembrie 2012

Prof. Daniela Sporea

Șc. “D. Zamfirescu” Focșani, jud. Vrancea

În perioada 11 – 16 decembrie a avut loc prima reuniune din cadrul Proiectului multilateral Comenius *TO READ IS TO GROW*, proiect în care Școala Gimnazială *Duiliu Zamfirescu* este școala parteneră.

Întregul proiect se desfășoară pe parcursul a doi ani școlari - 2012-2014, iar școala coordonatoare este Instituto de Ensenanza Secundaria *Joaquin Artilles* din Aguimes, Spania, Gran Canaria, Aici s-au întâlnit parteneri din cele 6 țări participante în proiect: Spania, Franța, Italia, Grecia, Turcia și România.

Echipa de proiect a școlii noastre a fost reprezentată de:

Profesor de limba și literatura română, Daniela Sporea - responsabil de proiect;

Profesor director adjunct, Petrică Moraru – membru al echipei de proiect;

Profesor de limba și literatură română, Anișoara Pițu - membru al echipei de proiect.

Gran Canaria se numește „un continent în miniatură” datorită variațiilor climatice și a peisajelor întâlnite, cu plaje lungi și dune de nisip alb, în contrast cu ravene verzi și sate de munte pitorești. O treime din insulă este sub protecție ca Rezervația Biosferei de către UNESCO. Situată în Oceanul Atlantic, la aproximativ 150 de kilometri (~ 93 mile) în largul coastei de nord-vest a Africii și la aproximativ 1350 km (838 mile ~) de Europa, insula a fost cucerită pe 29 aprilie 1483 de către Regatul Castiliei, cu sprijinul reginei Isabella Am, o cucerire care s-a dovedit un pas important spre extinderea Spaniei unificate. În 1492 Cristofor Columb a ancorat în portul **Las Palmas** în prima sa călătorie spre

America. Orașul **Aguimes** este situat în partea de est a insulei și a fost restaurat cu grijă, centrat fiind în jurul bisericii vechi, care evocă viața liniștită și tradițională din Gran Canaria.

Instituto de Ensenanza Secundaria **Joaquin Artilles** din Aguimes numără aproximativ 600 de elevi cu vârste între 12 -18 ani, antrenați în activități diverse.

Școala impresionează prin numărul mare de spații de lucru, dintre care sălile de studiu, sala de festivități, terenul de sport și biblioteca ocupă locuri importante. Din vizitele la orele de curs, s-a putut observa că

profesorii utilizează tehnică IT în proiectarea activităților didactice, dar și spiritul de cooperare și colaborare în profesori și elevi. Aici învață de trei ani și **Alexandru Lazăr, originar din Cluj**, care ne-a oferit ajutorul său în redactarea următoarelor gânduri în limba spaniolă:

Hemos visitado el Instituto Joaquin Artiles de Gran Canaria, en diciembre de 2012; este centro me ha impresionado por la atmosfera amistosa. Los profesores son buenos amigos de los alumnos, y las clases estan guays. La gente esta muy contenta, en el recreo y en la calle. Volveria aqui cuando sea. / Am vizitat Școala Joaquin Artiles de Gran Canaria, în decembrie 2012; ea m-a impresionat prin atmosfera amicală. Profesorii sunt buni prieteni cu elevii, iar orele sunt destinate. Oamenii sunt foarte veseli, în pauze și pe stradă. Am dori să revenim aici oricând.

Instituto Joaquin Artiles de Gran Canaria, prin coordonatorul proiectului Antonio Lozano și directorul unității, Jose Arcadio Suarez, au proiectat o primă întâlnire **MIERCURI, 12 decembrie**, la ora 10 pentru a vizita Muzeul de istorie din Agüimes, iar la 11 vizitarea propriei Școli. În timp ce elevii au fost invitați la cursurile de limba engleză, cadrele didactice au intrat în bibliotecă, în sesiunea de lucru, unde s-au făcut propuneri pentru utilizarea de instrumente eTwinning. Antonio Lozano (Sp.) propune înregistrarea pe această platformă a tuturor celor care doresc să se înscrie prin voluntariat, atât elevi cât și părinți, la clubul de lectură *To read is to grow*.

JOI, 13 decembrie, fiecare centru a prezentat în limba engleză în date esențiale Școala pe care o reprezintă, dar și metodele de lucru în domeniul

lecturii și al utilizării bibliotecii Școlii. Cele două materiale cu care echipa din România s-a prezentat - au fost proiectate în Power Point :

1. **Școala Duiliu Zamfirescu - Focșani** (Daniela Sporea (prof. de specialitate – limba și literatura română), elevul Vlad Crăciun (tehnoredactare) și eleva Patrice Sporea (traducerea textelor în limba engleză);

2. **Rolul bibliotecii în promovarea lecturii** (Gabriela Harea (bibliotecar), Anișoara Pițu (prof. de specialitate – limba și literatura română) ,Petrică Moraru(traducerea textelor în limba engleză) și elevii Ana Maria Niculescu și Alexandra Zăgan(tehnoredactare). Din prezentările celorlalte echipe au fost reținute metode noi de lucru ce implică participarea eterogenă a grupelor de elevi în actul lecturii: sunt invitați în spațiul clubului de lectură elevi mai mari care povestesc celor mai mici ceea ce au citit în ziua respectivă. De asemenea altă echipă a proiectat un copac al lecturilor frumoase, frunzele având inscripționate titluri de cărți propuse de către elevii școlii. În acest timp, elevele Alexandra Herghelie și Adelina Bălan au pregătit prezentarea Power Point de promovare a lecturii prin două titluri reprezentative pentru literatura română **Hanu Ancuței**, de Mihail Sadoveanu și **Maiteyi**, de Mircea Eliade, sub îndrumarea prof. Daniela Sporea. Profesorii și elevii au fost invitați la un Liceu cu profil în industria alimentară (Educativ Center Villa de Aguimes) unde au fost serviți de viitori bucătari și ospătari. Deplasarea a continuat prin vizitarea dunelor de la Mospalomas din sudul Insulei.

VINERI, 14 decembrie, sesiunea de lucru a profesorilor a început la ora 9 cu prezentarea platformei MOODLE de către echipa Greciei și a utilităților pe care le-ar putea avea un blog în cadrul proiectului *To read is to grow*. S-a stabilit calendarul următoarelor întâlniri și activități:

1. Generarea la nivelul școlii de mesaje pozitive referitoare la actul lecturii; ele vor fi traduse în engleză și răspândite peste tot în Școală;
2. Concurs literar de poezie, poeme și proză care să includă cele mai inspirate sentințe pozitive elaborate;
3. Creația literară cea mai inspirată va apărea publicată în revista de la Instituto *Joaquín Ariles* ;

4. Concurs de postere – se promovează cea mai bună lucrare care să devină posterul campaniei;
 5. Concurs de semne de carte cu un mesaj care să îndemne la lectură (în engleză); cel mai frumos va intra într-o expoziție alături de cele ale celor 5 țări participante.
 6. Deschiderea unui Club de lectură *Micul prinț*, în vederea întâlnirii din Franța din luna aprilie – aici vor participa părinții și elevii voluntari (cu elaborarea unui Power Point); se va alege o nouă carte, tradusă în toate limbile, ca spațiu de discuție pentru viitoarele întâlniri;
 7. Intervențiile pe blog vor include comentarii privind lectura celor de la Clubul de lectură, activități ludice aferente etc.;
- Coordonatorul de proiect va deschide un cont pe g-mail pentru utilizarea platformei e – Twinnig;
8. Calendarul întâlnirilor viitoare:
- 8/12 aprilie 2013 - Lyon/ Franța
 - 3/7 iunie 2013 – Kharaman/ Turcia
 - 2/6 octombrie 2013 – Focșani/ România
 - 24/28 februarie 2014 – Roma/ Italia
 - 3/7 iunie 2014 – Karlovassi/ Grecia

Elevii și profesorii s-au reunit în biblioteca Școlii și au lecturat în limba de origine secvențe din capitolul al VIII – lea din *Don Quijote de la Mancha*. S-au citit poeme reprezentative pentru culturile din care echipajele proveneau, atât în limba de origine, cât și în engleză - La Fontaine(Fr.), M. Eminescu (Ro.), Cahit Taranci (Tr.), Nikiforos Vrettakos (Gr.) .

Sâmbătă,
15 decembrie

Profesorii și
elevii s-au reunit
pentru a vizita
capitala Las
Palmas, Orașul

vechi, dar și casa memorială a scriitorului Benito Pérez Galdos . La cina de adio
din Plaja de Arinaga au fost înmânate certificatele de participare din partea
Școlii-gazdă.

Lifelong Learning Programme

Acest proiect a fost finanțat cu sprijinul Comisiei Europene.

**Această publicație (comunicare) reflectă numai punctul de vedere al
autorului și Comisia nu este responsabilă pentru eventuala utilizare a
informațiilor pe care le conține.**

*Străbătând marele deșert al Saharei-
sau
locul în care jocurile și artele există doar în natură*

Una dintre cele mai complexe regiuni aride din lume este Sahara, care cuprinde o bună parte din jumătatea nordică a Africii, desfășurându-se de la O. Atlantic până la M. Roșie pe o lungime de peste 5000 km și pe o lățime de aproximativ 1500 km, însumând 8 milioane kmp.

Teodora Anghel, 12 ani
Prof. Gheorghe Zaiț

Relieful acestui imens pustiu este un podiș înalt în jur de 350m, presărat cu felurite forme de relief și cu o bogată și variată structura geologică.

Deșertul Saharei este acoperit cu un strat gros de nisip mărunț- format din firișoare de cuarț, oxizi de fier sau fragmente de mica de diferite culori (albe , roșcate sau negricioase) provenit din ărmarea lentă a rocilor sub

acțiunea diferenței de temperatură între zi și noapte, a vânturilor și a altor agenți externi.

Aici bat vânturi calde și puternice care transportă nisipul în valuri și-l îngrămădesc în jurul unui obstacol (stânca, tufiș) formând dune rotunde sau în formă de semilună. Unele dune rămân fixe timp îndelungat, altele sunt “ mânate” din loc în loc- “dune călătoare”, ajungând până la înălțimi de 250- 300m. Dunele călătoare pun în pericol viața arabilor ce străbat deșertul Sahara; deseori ele acoperă oaze înfloritoare și caravane întregi. Peisajul dezolant este completat de suprafețe acoperite cu pietre colțuroase numite- hamada.

În partea centrală a marelui deșert se află M. Ahaggar, numiți și Alpii Africani, cu înălțimi de peste 3000m, cu pante brăzdate de văi largi și adânci,

numite ueduri, de unde odinioară- în cuaternar- râurile își duceau la vale apele bogate și învolburate.

Plouă foarte rar, la câțiva ani odată, și atunci ploile sunt bogate și rezezi. Torenții dispar în adâncul nisipurilor, ce-i absorb ca niște uriași bureți uscați.

Sahara este un imens ecran pe care se desfășoară cele mai variate peisaje, în fața cărora călătorul rămâne uimit și incredul de minunăția acestor aspecte ce i se derulează pe dinaintea ochilor.

După un drum istovitor sub razele fierbinți ale soarelui dogoritor, poți avea surpriza și bucuria de a vedea o lume bogată în culori: un lac în adânc, înconjurat de stufăriș și păpuriș ale căror unduiri galben- aurii se oglindesc în apele albastre ale lacului, sau verdele arborilor ce străjuiesc jos acest miracol al Saharei.

Dar călătorul nu are timp să admire prea mult acest miracol, această minune apărută în imensitatea pustiului și a arșiței ; el își urmează drumul. Aerul supraînfierbântat este ondulat de o adiere ușoară de vânt, ca un voal străveziu ce deformează realitatea peisajului, transformându-l în variate forme.

După un lung și istovitor drum, înaintea drumețului apare o oază, oaza binefăcătoare și mult dorită, dar care, pe măsură ce se apropie, dispare. Sau vede, în depărtare, castele cu turnuri înalte, ori lacuri ale căror ape limpezi lucesc în bătaia fierbinte și nemiloasă a soarelui, ori păduri verzi dătătoare de viață. Toate aceste peisaje ce-i apar și-i dispar drumețului sunt **fata morgana**, miraje născute din jocul luminii, iluzii optice ce se formează din proiectarea unei tufe sau a unui mic relief accidentat, sau din răsfrângerea radiației solare de pe suprafețele plane de cuarț pulverizat al pustiului.

Acest pustiul nemilos n-a fost un obstacol în calea omului. El a fost străbătut de caravanele care i-au dat și încă îi mai dau viață și azi.

Blândețele cămile- “corabiile deșertului”- ce formează caravanele, cu pasul legănat, cu încrederea și răbdarea lor, cu poverile grele pe spate, străbat în lung și în lat această “cetate a morții”, unde domină dunele, smocurile de ierburi și mărăcinii.

Acest mare “ocean al secetei și al tăcerii” ar fi fost greu de străbătut, dacă nu ar fi fost presărat din loc în loc cu oaze, acele insule de verdeață ca adevărate “gări”, un binefăcător popas în lunga călătorie prin pustiul. Oazele apar acolo unde pânza de apă freatică se găsește la o adâncime mai mică. Aici se dezvoltă o vegetație formată din palmieri, curmali, smochini cu fructe bogate, iarba alfa (

planta din fibrele căreia se fabrică hârtie de cea mai bună calitate și țesături fine) dar și localități. Oaza sahariană este, un mic petec de pământ, unde călătorii însetați și cămilele lor găsesc apa și umbra mult dorită a palmierilor. Aici sunt orașe așezate pe coline și înconjurate de ziduri de apărare, în interiorul cărora sunt locuințele. În oraș se pătrunde prin două porți masive, care, în timpul nopții se închid. Între orașe sunt plantații de palmieri, numite “palmerii”.

Elena Iaru și Oana Stoican, 13 ani
Prof. Gheorghe Zait

Casele sunt construite pe un fel de trepte ce coboară din vârful colinei până către bază. Străduțele sunt înguste, cel mult un metru, pe care se plimbă în tăcere femei și bărbați cu fețele acoperite într-o

ință albă ce coboară și peste corp. În casele lor țin apa în burdufuri atârnate pe stinghii. Tot cu burduful, scot apa din puțuri, folosind frânghii trecute peste un scripete tras de un măgar. Apa este utilizată și la irigații.

Astăzi, se pare ca deșertul înaintează din cauza maselor de aer fierbinte care usucă vaporii de aer umed, iar vânturile dinspre nord provoacă migrarea nisipurilor spre sud-Sahel. Dar și țările din nordul Saharei se confruntă cu înaintarea deșertului, acest “dușman fierbinte”. În acest sens au fost plantate perdele de păduri – “zidul verde”- în calea deșertului amenințător.

prof. Marinela Soare,
după Africa - lecturi geografice

DEBUTURI
TIMIDE*Minciuna are picioare scurte
sau jocul cu vorbele*

Este dimineată. Ceasul deșteptător sună începerea unei noi zile de școală. După ce am servit micul dejun, plec bucuros la școală. La ora de limba română doamna învățătoare ne-a adus testele.

- Nu ai fost suficient de atent, îmi spune doamna învățătoare. Ai obținut calificativul *Bine*.

Îmi venea să intru în pământ de rușine. Clopoțelul sună sfârșitul orei. Toți colegii ies în pauză, numai mie nu-mi arde de nimic. Ce-o să zică mama? Ce rău îmi pare că am s-o dezamăgesc!

- Mihăiță, hai în pauză! strigă Andrei.
- Nu merg. Sunt foarte supărat. Am s-o dezamăgesc pe mama.
- Nu fi trist! Poți să îi spui că ai luat *Foarte bine*. E cam tot una cu *Bine*.
- Bine, așa am să fac, dar nu-i prea corect. Mama știe că testele rămân la școală, la dulap.

Orele s-au terminat. Eu, împreună cu Andrei, merg spre casă. La un moment dat ne despărțim. Când am ajuns acasă, mă aștepta bunica. La masă, aceasta mă întreabă:

- Ce ai făcut astăzi la școală? Ai luat vreo notă?
- Păi... am făcut exerciții, am citit, am vorbit despre animale etc. Nu, nu am primit nicio notă.

- Bine, scumpul meu, odihnește-te și apoi îți faci temele, până vine mama de la serviciu.

Îmi fac lecțiile, apoi deschid un joc pe calculator.

Mama intră pe ușă.

- Bună, băiatul mamei! Ce faci?

- Tocmai mi-am terminat lecțiile și acum mă relaxez.
- Ce ai făcut azi la școală? Te-a ascultat? V-a adus testele la limba română?
- Da... mamă, am luat *Foarte bine*. Am greșit doar puțin.
- *Foarte bine*? Sigur?
- Da...mamă, am greșit foarte puțin.
- M-am întâlnit cu doamna învățătoare și mi-a spus că ai luat *Bine*. De ce m-ai

mințit? Ce am vorbit noi? Nu trebuie să-mi ascunzi nimic, niciodată.

Rușinat, îi răspund mamei:

- Îmi pare rău că te-am mințit, dar n-am vrut să te dezamăgesc.
- Mai bine erai sincer și-mi spuneai adevărul. Tu știi foarte bine că "Minciuna

are picioare scurte".

- Promit că nu o să mai fac asta niciodată! îi spun mamei, cu lacrimi în ochi.

Mihail Munteanu, 9 ani
Prof. Petria Dolia

*Aniversarea
sau
jocul absolut al vieții cotidiene*

Este primăvară. Ioana își sărbătorește ziua de naștere. Și-a invitat toți colegii de clasă la ziua ei. Îi așteaptă cu mare nerăbdare.

Se aude soneria. Ioana, nerăbdătoare, se repede să răspundă. Când deschide ușa, toți colegii strigă în cor *La mulți ani!* Ea se bucură și îi invită înăuntru, mulțumindu-le pentru urare. Aceștia îi oferă cadourile și o salută respectuos pe mama ei.

Daniela Vasile, 9 ani
Prof. Petria Dolia

Copiii organizează un joc de cărți. Apoi, mama Ioanei le pune muzică și ei încep să danseze. Cum toți știu melodiile de la televizor sau radio, încep să și cânte.

Mai târziu, mama Ioanei aduce tortul. Copiii fac un cerc în jurul Ioanei și-i cântă iar *La mulți ani!* Mama îi servește pe fiecare cu o bucățică de tort, după ce sărbătorita a suflat în lumânări și și-a pus o dorință.

Spre seară, colegii îi mulțumesc Ioanei și mamei ei pentru ospitalitate și se îndreaptă spre casă cu zâmbetul pe buze.

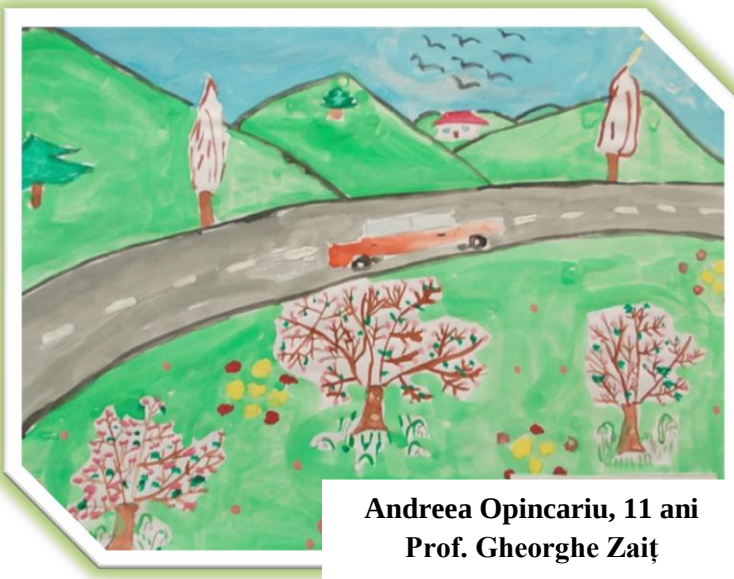
Larisa Lăcanu, 9 ani
Prof. Petria Dolia

Artă și joc

Arta este în esență cea mai profundă expresie a creativității umane; arta nu este nimic altceva decât contemplarea lumii impregnate de har, luminată din interior: funcția artei este de a revela prezența lui Dumnezeu îndărătul oricărui obiect. Arta adună, astfel, în tainele sale, proiectări ale sferei divine, încadrându-se în același timp în coordonatele labirintului dintre sacru și profan. În romanul “Exuvii”, Simona Popescu realizează o delimitare justă între aparenta-oglină de profan, și esență- eternitate grăită prin artă: “cuvintele ‘aparență’ și ‘esență’

divizează lumea: aparența e multitudine și esența e unicitate”. Arta este deci fundamental lumii, este un ideal adânc simțit și exprimat frumos.

Dincolo de interpretarea rafinată și evocatoare a materialelor lumii, arta este o oglindă magică, create pentru a transforma visele invizibile în imagini vizibile. Operele sunt folosite pentru a ne descoperi sufletul: arta este calea creatorului spre lucrarea sa și deci un pas către cunoașterea de sine. De cealaltă parte, jocul reprezintă

Andreea Opincariu, 11 ani
Prof. Gheorghe Zaiț

esența copilăriei, un alt ideal simțit printre gânduri și zâmbete puerile. Însuși artistul este un copil aparte, prin propriul său joc găsim și calea, aspirațiile, înaltul. Copilaria, hățișurile de ierburi și miresme, zâmbetele și ochii inocenți sunt jocuri venite din sufletul curat al copilului nemuritor ascuns undeva în subconștient, împletindu-se într-o ființă unitară. Prin joc, tot ce a fost sau a trăit artistul se îmbrățișează într-o singură ființă “fără vârsta-amețitoare învântejire, gol hrănitor și hipnotic”- Simona Popescu.

Arta și jocul se întrepătrund astfel prin funcțiile lor: arta- ușa către infinit, către înălțare și jocul- un pas către cunoașterea de sine și prim fior al cunoașterii, al existenței. Arta reprezintă un țărâm de vis pătruns cald de ochii, mâinile, sufletele artiștilor; arta este un țărâm însuflețit de spiritual creator, iar jocul este un vis nețărâmut, o reîntoarcere în timp, o alunecare dintr-o existență în alta, o glisare către spațial feeric al paradisului pierdut, al copilăriei.

Cristina Enoiu, 13 ani
Prof. Anișoara Pițu

Lumea de sub stele

Gabriel Bădică, 14 ani
Prof. Gheorghe Zaiț

E tăcere fără cadența de frunză... cosmic destinsă în fluida boltire a celor 4 zări. Stelele plutesc în jurul meu, mă împrejmuiesc, mă cuprind cu fumul înalt din acele colțuri vrăjitoarești ale orientului, fum dătător de vise ce mă transpune în lumea poveștilor frumoase. O lume ciudată pare să prindă viață sub stele, a căror strălucire de scânteii îmi provoacă un dor tainic de noapte. Pare o lume cerească, dar și o lume a războiului ce aparține tăcerilor

izolate: vorbele mă ocolesc, ca să pot respira și zâmbi. Sunt atât de trează în cadență adâncă a inimii, încât tot ce se întâmplă în fața și în jurul meu devine straniu și prea gingaș, ca apropierea zorilor după nesomn.

Și deodată cerul, pe care-l știu deasupra capului, cu indiferența absolută a miliardelor de stele face să se întâmple ceva nu în legătură cu astronomia, ci cu mine. Și simt deodată o stea, rupându-se din legile constelațiilor, desprinzându-se din algebra lumilor strălucitoare, mă privește, se uită la mine. O simt a mea, nu a cerului și ceea ce până atunci era lumina ei devine un zâmbet pentru mine. Și mi-e frică nu de noapte, ci de o stea care m-a ales. A năvălit în sufletul meu refugiat ca un vânt siberian, flosforescentă și imensă. În acel moment, steaua a devenit reperul vieții mele. Noi suntem un vis nebun al unui înger complexat de sine, pierdut undeva în ierarhia stelară. Lumea din care fac parte este rolul unui adulter cosmic, iar setea obscură de a mă naște din nou, pe care o simt, e chiar imboldul unei stele ce a devorat spațiul împovărat dintre gândurile mele.

Aceste strigăte cu buzele deschise în adâncul inimii îmi umflă pieptul cu nostalgii de noapte. Dar iată că steaua mea se cufunda în văzduh, departe, mai departe, până când se șterge de pe cer, ca o inscripție măcinată de veacurile clipei cerești. Era ca o evaporare în vibrație a ponderei și a conturului, în apa albastră a cerului.

Florina Drăstaru, 13 ani
Prof. Anișoara Pițu

Suflet trecut

Destine obscure, lipsite de glorie, care decid fără știrea și în absența noastră, pentru o viață întreagă. Așa caracterizează unii oameni trecerea timpului. Poate că într-o lume ideală am putea corecta spațiul și timpul după bătăile inimii, dar în lumea în care trăim nu putem decât să le ascultăm în liniște cum bat fără noi. Cât de incoerent pare să treacă timpul, această substanță din care suntem făcuți, învăluit în ceață uneori, cu imagini unice care se disting mai clar decât altele. Iar apoi, alteori, fiecare secundă e plină de înțeles, conturată în mintea mea.

Viata curge...trece ritmic, fără obstacole, fără unghiuri, fără timp.. Iubesc extazele pe care le-am trăit cândva și care îmi îngăduie astăzi să măsoar distanța care mă separă de inocență. E tăcere..tăcere fără cadență de frunză, tăcere cu glas rostogolit de val..tăcere ce compostează timpul și spațiul lumii mele. Întipărirea elegiacă a timpului pentru decoruri ale tinereții îmi demonstrează încă o dată că trecerea timpului e solemn îndepărtată de imensa trenă a propriului trecut. Astfel, sufletul meu se dilată, se scurge ca nisipul printre scoici și vântul printre sălcii ca să-l atingă. Nici un relief de val, nici o frunză de apă nu-mi vădește pădurea de adâncuri. Amintirea și efortul n-au precizat nimic. Acum văd ca prin oglindă, în ghicitura, atunci însă, fata către fata; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște pe deplin, voi înțelege de ce timpul nu are sentimente, de ce cerne dimensiuni egoiste printre care se zbate lumea abstractă. Poate că el e singurul sortit să poarte povara contabilizării clipelor de nefericire.

Zborul timpului este deci o întrepătrundere dintre trecut și viitor, dintre speranțe și tăceri, dintre regrete și dorințe răspândite mut doar de sufletele noastre. Trecerea vremii ne cuprinde eternitatea; ne limitează visarea și totuși ne deschide orizonturi...Toți avem propriile noastre mașini ale timpului. Unele ne duc înapoi, se numesc amintiri. Unele ne duc înainte, se numesc visuri.

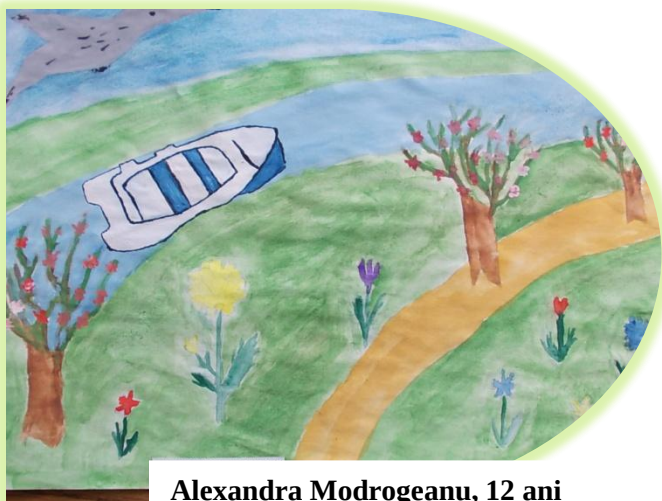
Diana Nichitoiu, 13 ani**Prof. Anișoara Pițu**

Relația dintre artă și joc

A materializa spiritul până la a-l face palpabil, a spiritualiza materialul până la a-l face să dispară, ca într-un joc: iată secretul artei. Artă nu dorește reprezentarea unui lucru frumos, ci reprezentarea frumoasă a unui lucru.

Am constatat că jocul este un element inerent artei, iar fiecare formă teatrală, muzicală sau poetică pare atât de strâns legată de structura jocului, această corelație fiind

insolubilă. Același lucru se întâmplă și cu muzica. Valabilitatea formelor muzicii este determinată de norme care nu sunt situate pe nici o treaptă a înțelegerii. Dar, în timp ce cuvântul este în stare să transporte parțial poezia din sfera jocului pur în cea a înțelegerii și judecății, muzicalul continuă să plutească în sfera ludicului. În lumea teatrală, cel care joacă se lasă în aceeași sferă a jocului pur, topindu-și identitatea în rolul său, iar seriozitatea actorului se apropie de sacralitate.

Alexandra Modrogeanu, 12 ani
Prof. Gheorghe Zaiț

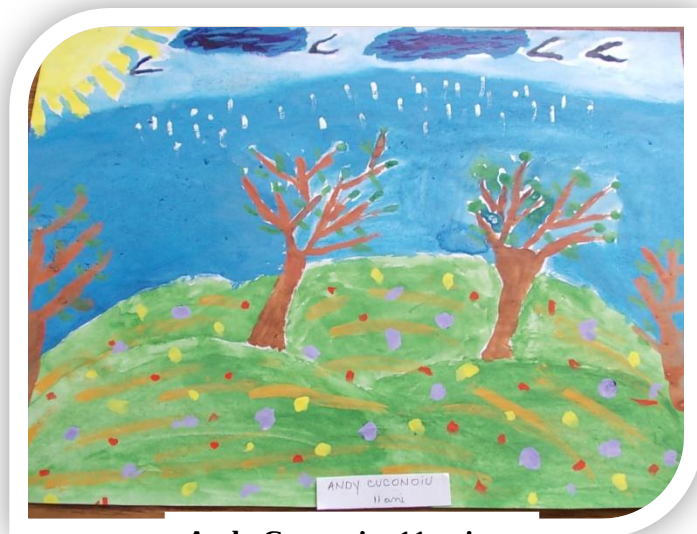
Jocul nu depinde de atitudinea sau de conștiința celui care îl efectuează, ci, dimpotrivă, îl va absorbi în spațiul magic al jocului și îl va impregna cu spiritul său. De asemenea, jocul reprezintă nu atât cealaltă latură a seriozității, ci adevărata temelie vitală a spiritului. Deci, nu ideea, ci sentimentul este acela care dă artei ușurința sublimă a simbolului. Dar, oricât de firească pare această corelație, a artei și a jocului, îmi e greu să îmi formez o imagine clară a rațiunii acestor elemente. Jocul se află în afara raționalității vieții, în afara sferei nevoii și utilității; este valabil în afara normelor datoriei și adevărului. Artă poetică, teatrală, muzicală și picturală este determinată de aceleași norme, nefiind situate pe latura înțelegerii.

Mai mult, importanța jocului nu constă doar în faptul că, înțelegându-l, vom avea o perspectivă mai profundă asupra artei; prin experiența jocului putem avea, de fapt, reprezentare mai exactă asupra însăși esenței lucrurilor. Plasându-ne, dincolo de normele impuse de materialitate, recompensa va fi mai mare decât satisfacția imediată, pentru că vom putea privi cu mai multă putere chiar în inima realității.

Nicoleta Palade, 13 ani
Prof. Anișoara Pițu

Destin sau joc al destinului?

Privesc...parcă m-am și săturat să mai respir. Orice clipă pe care o petrec aici e o corvoadă! De ce să mai trăiesc? De ce...? Chiar nu înțeleg cu ce am greșit. Poate că e vina mea. Poate dacă nu eram..era mai bine! Iar biata mamă..cât s-a chinuit pentru mine! De ce a trebuit să sufere atât de mult?! E vina mea că iubesc cuvintele?! E vina mea...da! Numai vina mea!

Andy Cuconoiu, 11 ani
Prof. Gheorghe Zaiț

Toți parveniții se laudă că știu să compună poezii...au chiar volume publicate! Dar eu...eu nu pot. Nu am bani. În odaia-mi săracă îmi detest fiecare zi. Sunt înconjurat de foi, numai foi albe...peste tot. Le strâng, poate pot să mai scriu ceva pe ele. Nu mai pot..mă gândesc însă, că dacă nu voi mai compune, nici puținii bani pe care îi câștigam nu îi voi mai avea. Trebuie ca pentru mâine să merg iarăși la Alexandru, vecinul cu bani, dar "poet" pentru a-i mai vinde o poezie pe care să și-o publice în cartea-i prețioasă.

Noaptea mă inspiră...nu am putut să dorm. Am scris, am compus iarăși. Aș mai fi vrut...ooo! cât de mult, dar lumânarea pieri într-un final! Priveam la icoană. Ea era singura mea legătură cu El și mama. Plângând în fața ferestrei, am crezut pentru o clipă că nu mai am aer. Săraca mamă era încă aici cu mine și îmi alina fiecare lacrimă ce îmi sfâșia fața. Când a sosit dimineața ,pe obraz încă îmi mai curgeau sinuos lacrimi. Însă mi-am dat seama că am de mers la Alexandru, pentru a-i mai da încă o șansă de a deveni celebru.

Am ieșit din casă. Aș fi crezut că e o nouă zi. Poate că pentru alții..da, era o nouă zi! Însă eu rămân același...Nimic nu se schimbă! Oamenii se găteau de biserică. Era duminică...

Nu mai aveam mult de străbătut până la casa lui... Două străduțe laterale și încă un vis pierrea pentru un colț de pâine...

Nici nu am observat când am mers așa de repede. Trecând strada ajungeam la el...Doar atât îmi amintesc, apoi privirile ce se strânseseră în juru-mi ca picăturile de rouă ce se adună pe frunze de gutui în diminețile friguroase de toamnă..iar vorbele lui Alexandru răsunau sec la fel ca un ecou: “ Chemați-l pe părinte, să nu moară neîmpărțășit! “

Atât și nimic mai mult! Dar...ce mai contează?! Acum zbor liber printre păsări și fluturi! Sufletu-mi de muritor mi-a răsunat de bucurie când am întâlnit-o iar pe mama..care mi-a povestit ce s-a întâmplat. Din banii pe care îi castigase după publicarea volumului de poezii și-a luat un automobil. Aș încerca să fiu ironic și aș zice că am fost ucis chiar de poezia mea!

Ce mai contează? Sărăcia a dispărut ca frumusețea naturii atunci când este descoperită de privirile curioase ale oamenilor, iar visele mele prind contur acum...

Alice Roșca, 14 ani
Prof. Anișoara Pițu

English for children

Nowadays games

Nowadays, more and more children play computer games because there is a computer in almost every house. Also playing games became easier. Personally, I believe that computer games are not beneficial for children.

The majority of computer games have violent scenes. This is why many children have violent behaviour at school. This violent behaviour definitely comes from this kind of games.

Today, children prefer playing computer games rather than meeting their friends. This situation leads to unsociable and shy personalities. When they pass another stage of their life, they find it difficult to communicate with other people. Being alone usually leads to depression: that's an important problem that many teenagers experience.

A child can become addicted to computer games playing many hours per day. A child may also become unsociable, so it's better to spend less time playing computer games.

Enoiu Cristina – 13 ani
Prof. Iulia Prescornițoiu

Games

Children like games. There are outdoor games and indoor games.
In spring, in summer, in winter when the weather is fine, we can play football, basketball and tennis.

Indoor we can play cards, board games, chess and computer games.

My favorite outdoor game is tennis and my favorite indoor games are computer games.

I like playing games but I am very busy with my homework.

Andrei Crivăț, 11 ani
Prof. Iulia Prescornițoiu

Games

Games are usually played for fun, but also for an educational purpose. In any game there are rules that the players have to respect.

If we want to play games, we usually need a ball, cards, a board and pieces or a computer. Games with the ball are very popular all over the world such as rugby, football, basketball, volleyball, tennis. Playing cards is also very common. Another game using a board and pieces is the chess.

Today video games are loved by the children. There are many computer games and children spend a lot of time in front of their computer.

I think all the games are important and they can be very useful.

Laura Dragnia, 14 ani
Prof. Iulia Prescornițoiu

Games

I like playing every kind of game but I specifically enjoy playing video games. I like to play video games because they are really fun and they relax me.

Some people think that video games are just a waste of time but they are not. Some people acquire special skills by playing video games. They can concentrate better than other people and they are quite immune to distractions. Also, playing games has been a help to many in stressful situations.

I mostly play strategy games because they are designed in such way as to challenge the human brain and make it find new ways to solve difficult problems.

There are some people that play video games for a living. They are professional gamers who may consider playing games as their job. Professional gamers or "pro" gamers as some people call them train every day for different championships and competitions where the best gamers meet and compete for awards.

I will always love playing video games and maybe I will start playing them competitive in the future.

Bogdan Tudorache, 12 ani
Prof. Iulia Prescornițoiu

Games

The game... a word often found on children's lips. For us, the children, games mean a whole magic world, where we can discover sugar-trees, animals which can talk and characters that only in stories with fairies and dragons we can see. This world is like a window from childhood walls, which, once you pass through, you can never return. Older people wish to return to childhood and children want to grow up faster, but this is impossible.

We should live the moment to be a child, because at a certain point, we all go to the other side of that wall which looks beautiful, but it really isn't. Childhood is like a rose, whose petals fall, one by one, and which will die and disappear like innocence and purity of our child's soul.

Beatrice Murgu, 12 ani
Prof. Iulia Prescornițoiu

Monica Mocanu, 11 ani
Prof. Gheorghe Zaiț

PREMIANȚII DE IERI, STUDENȚII DE AZI

sau

jocul cu arta de a viețui

În zece ani nu am evoluat se pare prea tare în unele direcții. Atunci era debutul meu literar într-o revistă (cu super-hitul 'Mama') și acum cred că al doilea articol din viața mea (fără să luam în calcul statusurile de pe facebook) tot în aceeași revistă. Dar cum poți să fii mai sus decât atât!?

Totuși ceva a reușit să îmi câștige locul pe pagină, anume traseul meu prin instituțiile de învățământ (neîncheiat dar nici nu se pune problema). Bun, primul articol trebuia să fie despre Colegiul Național 'Alexandru Ioan Cuza', nu e nevoie de paranteză cu "cel mai bun liceu", pentru că știți deja asta, dar nu am fost apelat pentru el. Spre surprinderea mea am fost chemat să vorbesc despre 'King's College London' unde, umil, îmi încerc norocul în matematică.

În ordine alfabetică o să adresez mulțumirile mele pentru cadrul profesoral care m-a ajutat: Dna Sorinela Bălan, Dna Ana Cismaș (profesoara care a reușit să scoată câteva diplome din mine, eu am rămas doar cu o copie de chei de la cămăruța cu substanțe [pentru siguranță puteți să schimbați yala]), Dna Gicuța Dochioiu (mândru să repet primii ani de matematică luna trecută [din păcate fără hipopotami cu pene]), Dna Anișoara Pițu (dirigintele cu 'pedepse') și Dna Iulia Prescornițoiu (cea care m-a învățat limba engleză [indispensabilă aici, duhh!]).

Cred că de opt ani nu am mai vorbit deloc cu învățătoarea mea (lucru pe care-l regret), Doamna Vasilica Moraru, așa că o să continui articolul într-un imaginar dialog cu dumneaei (care sper să capete contur într-o viitoare vizită în iarnă).

În primul rând voi primi complimente pentru că am respectat biologia umană și am dus bărbia la peste un metru și jumătate deasupra bocancilor pentru părul ondulat care se așează foarte bine lângă nasul strâmb apoi sesiunea de interogatoriu (mini-interviul) cu întrebări generale cărora trebuie să le găsesc un răspuns cât mai aparte.

Cum e în Anglia (Londra) ca student? Îți place?

Da, îmi place foarte mult aici. Este și pe placul părinților din moment ce tot ce e periculos e scump (distracțiile lichide), așa că pot avea tot sub control. Dar cel mai plăcut lucru este puterea cu care mediul te obligă spre responsabilizare. La fel cum trenurile își schimbă ecartamentul se simte și intrarea într-o nouă cultură, Londra fiind un cadru special din cauza cosmopolitanismului, ceea ce face din acest oraș o gazdă mai ospitalieră. Aici vei simți pe cont propriu de ce trebuie să te implici, și când vei vedea pe cei din jurul tău, nu vei putea sta să aștepți ca totul să vină de la sine. Aici e avantajul principal, aici maturizarea este iminentă, iar locul are grijă să îți ofere totul pentru a o face posibilă (doar trebuie să fii răbdător în ceea ce privește enorma muncă birocratică pe care trebuie să o depui [asigurări, permise de muncă etc])

Cum ai ajuns acolo?

Procesul de admitere este unul ușor. Toate detaliile sunt pe site-ul ageției UCAS (google it!). Pe scurt ai nevoie de o scrisoare de recomandare și de o scrisoare de intenție ce sunt trimise online. De asemenea sunt numeroase agenții care oferă consultanță gratuită (Edmundo, Educativa).

Uite am și eu nepotul care vrea să meargă acolo (ipotetic, sau nu). Ce sfaturi îi dai?

În primul rând o să trebuiască să comunice, deci limba Engleză trebuie foarte bine stăpânită. Un alt lucru importat este să îți ocupi timpul pe care îl ai din abundență în școală cu învățarea unor aptitudini care te vor ridica foarte mult atât în ochii examinatorilor de admitere cât și în ochii viitorilor colegi, prieteni. Învăță să cânti la un instrument, să joci un sport, participă la cât mai multe ateliere, fii gata pentru voluntariat. Toate acestea te vor ajuta direct, prin ce înveți, cât și indirect, când o să ai ocazia să întâlnești persoane cu ocupații comune, și din atâți studenți, crede-mă, sunt numeroși cei cu care vei găsi pasiuni comune. Și nu uita că în final toate acestea sunt foarte distractive. În ceea ce privește nivelul de școlarizare, dacă ești bun pentru standardele autohtone nu trebuie să îți faci griji.

În concluzie tot ce trebuie să faci este să îți ții datoriile de elev sub control (nu strică dacă la un nivel superior) și să îți ocupi timpul liber cu distracții constructive, iar dacă te uiți la un film încearcă și fără.

**Emanuel Sandu, 20 ani
student**

CUPRINS

Editorial:

Școlile publice din Gwinnett- o școală care nu e decât arta școlii, fără joc, p. 3-8

Pagina invitaților, p. 9-17

- Activitatea publică a regelui Mihai I între 1940-1944 sau arta de a juca istoria, p. 9-13
- Focșani - călătorie în timp sau jocul artei cu timpul, p. 14-17

Pagina profesorului, p. 18-26

- To read is to grow sau deplina identitate între artă și joc, p.18-23
- Străbătând marele deșert al Saharei sau locul în care jocurile și artele există doar în natură, p. 24-26

Debuturi timide, p. 27-29

- Minciuna are picioare scurte sau jocul cu vorbele, p.27-28
- Aniversarea sau jocul absolut al vieții cotidiene, p.29

Artă și joc, p. 30-35

- Artă și joc, p.30
- Lumea de sub stele, p. 31
- Suflet trecut, p.32
- Relația dintre artă și joc, p.33
- Destin sau joc al destinului?, p.34-35

English for children, p.36-38

- Nowadays games, p. 36
- Games, p. 36-38

Premianții de ieri, studenții de azi sau jocul cu arta de a viețui, p. 39-40

Cuprins, p. 41

Responsabilitatea pentru conținutul materialelor publicate revine în exclusivitate autorilor și profesorilor coordonatori.

Ilustrația copertei : *La Sagrada Familia* de Antonio Gaudi

ISSN 2285-2069

ISSN-L = 2285-2069